

Sygn. akt II Ka 30/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk
Protokolant	-	sekr. sąd. Magdalena Majewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Ryszarda Kostrzewy, po rozpoznaniu dnia 18 III 2015 r. sprawy: **B. I. (1)** obwinionego o czyn z art. 86§1 kw, na skutek apelacji obwinionego, od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z 12 listopada 2014 r. w sprawie II W 102/13,

na podstawie art. 437§1 i §2 kpk w zw. z art. 109§2 kpw a także art. 104§1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5§1 pkt. 4 kpw oraz art. 118§2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok w całości i postępowanie w sprawie umarza, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 30/15

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Łasku wniosku o ukaranie zarzucono obwinionemu B. I. (1) to, że:

- w dniu 12 grudnia 2012 roku około godziny 13:30 w miejscowości (...) gmina L. kierując pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności w czasie wykonywania manewru wymijania w wyniku czego uderzył w pojazd marki F. (...) nr rej. (...),

to jest o czyn z art. 86§1 kw.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Łasku uznał B. I. (1), w miejsce zarzucanego mu czynu za winnego tego, że: w dniu 12 grudnia 2012 roku około godziny 13:30 w miejscowości (...), gmina L., kierując pojazdem marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...) podczas wykonywania manewru wymijania nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości swojego pojazdu do warunków panujących na drodze, czym doprowadził do poślizgu kół swojego samochodu i jego przemieszczenia na przeciwległy pas ruchu, uderzając w pojazd marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest dokonania wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 86§1 kw i na podstawie art. 39§1 kw odstąpił od wymierzenia kary. Nadto sąd zasądził od obwinionego kwotę 1.500 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych zwalniając go z obowiązku ich uiszczenia w pozostałym zakresie.

W ustawowym terminie apelację od wyroku wywiódł obwiniony, zarzucając nierzetelność wydanej w sprawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, niepełność materiału dowodowego oraz jego nieprawidłową ocenę przez sąd orzekający. Z treści wniesionego środka odwoławczego wywnioskować należy, iż

skarżący upatruje niesłuszności wyroku w obrazie przepisów postępowania oraz błędnych ustaleniach faktycznych zgodnie z art. 438 pkt. 2 i 3 kpk w zw. z art. 109§2 kpw.

W petitum apelacji skarżący wniósł o uniewinnienie go od zarzucanego mu wykroczenia (k. 260 – 261).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niezależnie od argumentów wywiedzionych w meritum skargi apelacyjnej oraz oceny ich zasadności zaskarżone orzeczenie należało uchylić zaś postępowanie w sprawie umorzyć wobec stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej przewidzianej w treści art. 104§1 pkt. 7 k.p.w.

W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że Sąd I instancji w chwili wyrokowania słusznie przyjął, iż B. I. (2) podlega odpowiedzialności za popełniony czyn zabroniony. Powyższa okoliczność i w konsekwencji konieczność stosowania przepisów ustawy wykroczeniowej, nakładała na Sąd Okręgowy obowiązek rozważenia czy nie zachodzą przesłanki stanowiące przeszkodę do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia przewidziane w art. 5§1 pkt. 4 kpw. Zgodnie bowiem z przyjętym w literaturze przedmiotu stanowiskiem nawet jeżeli w dacie orzekania w pierwszej instancji przedawnienie jeszcze nie nastąpiło ale obwiniony wystąpił z apelacją i wówczas upływie termin przedawnienia, musi dojść w Sądzie Odwoławczym do uchylenia wyroku i umorzenia postępowania.

Z analizy dokumentacji procesowej wynika, że postępowanie przeciwko obwinionemu zostało wszczęte 10 kwietnia 2013 roku, kiedy to sąd właściwy do rozpoznania sprawy, w niniejszej sprawie – Sąd Rejonowy w Łasku, w oparciu o regulację z art. 59§2 kpw wydał zarządzenie o jego zainicjowaniu (k. 22). Powyższe wskazuje, iż wszczęcie postępowania nastąpiło zgodnie z wymogami art. 45§1 kw w ciągu roku od dnia popełnienia czynu. Na zasadzie bowiem tego przepisu karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a okres ten ulega wydłużeniu do lat 2 tylko wtedy, gdy w pierwszym z okresów wszczęto postępowanie. Oznacza to ni mniej nie więcej, że upływ dwuletniego terminu karalności wykroczenia stanowi bezwzględną, negatywną przesłankę prowadzenia dalszego postępowania po myśli art. 5§1 pkt. 4 kpw. Trzeba mieć w polu widzenia i to, że żadna czynność procesowa nie przerywa biegu przedawnienia, zatem także postępowanie odwoławcze powinno zakończyć się przed jego upływem.

W tej sytuacji, jako że czyn przypisany obwinionemu miał miejsce 12 grudnia 2012 roku, przeto minął wskazany w cytowanym przepisie okres przedawnienia, co z kolei nie pozwala na kontynuowanie procesu i prowadzi do jego zakończenia poprzez umorzenie. Stwierdzenie tego faktu nakazywało Sądowi Okręgowemu przyjąć, iż karalność wykroczenia jakiego dopuścił się obwiniony ustala z dniem 12 grudnia 2014 roku i w konsekwencji umorzyć postępowanie z powodów wskazanych wyżej, jako że okoliczności wyłączające postępowanie uwzględnia się w każdym jego stadium z urzędu (art. 62§1 kpw).

Przedstawione motywy uzasadniają rozstrzygnięcie Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 630 kpk w zw. z art. 632 pkt. 2 kpk w zw. z art. 119 kpw przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.